

Over wereldgelijkvormigheid en barmhartigheid, Romeinen 12:1,2

Laten we deze volle tekst eens proberen te doorgronden aan de hand van een paar kernwoorden.

Ontdekken wat God van je wil.

Niet weten, maar ontdekken. Want wij weten niet altijd zomaar wat Hij wil. Dat zouden we wel willen, gewoon kunnen zeggen: "Het stáát er toch?" Maar Paulus is veel voorzichtiger. Hij wikt en weegt wat welgevallig is aan de Heer (Efeziërs 5:10). Daarin hoor je voorzichtigheid, maar ook een diep verlangen, een heilige nieuwsgierigheid.

Maar wat is dan zijn ijkpunt? Is dat niet Jezus, het vleesgeworden Woord van God? Hij is het liefste wat God kon geven. En daarmee komen we bij een tweede kernwoord.

Met een beroep op Gods **barmhartigheden**.

Barmhartigheid is baarmoeder. Heer, U bent voor mij en naast mij en om mij heen (Psalm 139).

Los van God ben je ten dode opgeschreven. En laat Israel nu los van Hem zijn! Maar, zo klinkt het vlak voor 12:1, God wil dat ook Israel zijn barmhartigheid weer zal ervaren (11:31). De niet-Joden kunnen Israel daar jaloers mee maken (11:11).

Alleen, wie is er nu jaloers op wie...? Want we willen allemaal weleens op onszelf zijn... Je hebt God om je heen, maar stiekem wil je ook wel wat wereld om je heen hebben. Wereldgelijkvormigheid!

Je moet je niet **aanpassen** aan deze wereld. (Grieks: niet meedoen aan het schema van deze wereld.) Oftewel 'Gij geheel anders! (Ef.4:20). En wat ziet Paulus dan concreet voor zich? De boze invloeden van de moderne wereld (zoals vrouwen in de kerkenraad) buiten laten? Dat zou wel heel gemakkelijk en overzichtelijk zijn. Dan raken de woorden over aanpassing ons niet. Maar Paulus schrijft dat de lezers er voortdurend mee bezig moeten zijn om het schema van deze wereld buiten ons te houden. Als je de warmte en veiligheid van de hemelse baarmoeder afwijst, moet je voor jezelf opkomen. Dát is het koude baarmoederloze schema van deze wereld, dat leidt tot egoïsme en polarisatie. Jezus zet daar iets tegenover wat ons vreemd is: "Wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het behouden." Wat een vreemd goddelijk geheim is dit! Het gaat zo tegen onze wereldse natuur in.

Stel je lichamen in zijn dienst als levend, heilig en welgevallig **offer**.

De Joden van Rom.11 denken bij een offer aan een dood dier. Bij Paulus krijgt het offer zijn leven terug. Zoals Jezus het weer kreeg van zijn Vader. Het gaat om ons, om onze lichamen die zichzelf aanbieden (Engels *to offer*). Heel concreet: ik kom naar jou toe (voeten), ik help je en zegen je (handen), luister naar je (oren), glimlach en geef een compliment of bedankje (mond). Ik offer jou mijn tijd, al kost een bezoek me twee uur. Ik geef je geld, al had ik daar zelf ook iets leuks van kunnen kopen. Dat laatste is het schema van deze wereld! En daar tegenover staat het oprechte en innige liefhebben van 12:9,10. De liefde berokkent je naaste geen kwaad (13:10).

Ineens gaat wereldgelijkvormigheid er toch iets anders uitzien. Het gaat niet zozeer om vrouwen in de kerkenraad (wie berokken je daar immers kwaad mee?), maar om Gods barmhartigheid.

Het gaat om aanvaarding, dat wil zeggen dat je elkaar niet belachelijk maakt of veroordeelt (14:1v.). De wereld kiest ervoor de dingen op scherp te zetten en tegenover elkaar te staan, zonder dekking van Gods baarmoeder. Gods alternatief is: in liefde en veiligheid om elkaar heen zijn.

Suggesties voor een gesprek.

1. Wat roept deze preek bij je op?
2. Een rondje: waaraan dacht jij altijd bij 'wereldgelijkvormigheid'?
3. Wees even stil bij het begrip 'barmhartigheid'. Wat kan het doen met jou? En met je gedrag?
3. Lees Rom.12:9-21. Kun je bij elk vers zeggen welk wereldse schema hier tegenover staat?